

עמ"ת 12478/04/15 - סאמי שלבי נגד מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות מחוז ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עמ"ת 12478-04-15 שלבי (עציר) נ' מדינת ישראל

העורר:

סאמי שלבי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן

- נ ג ד -

המשיבה:

מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות מחוז ירושלים
ע"י ב"כ עו"ד שרית דרור

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט אביטל חן) מיום 7.4.2015. בהחלטה זו קיבל בית משפט קמא את בקשת המשיבה והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. כתב האישום שהוגש נגד העורר מייחס לו עבירות של החזקת כלי פריצה לרכב; גניבת כלי רכב וכן הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. כתב האישום מתייחס לאירוע נטען בשעת ערב ביום 25.3.2015 שבמסגרתו ניסה העורר יחד עם אחר לגנוב רכב ברח' מעלה זאב בירושלים. לפי כתב האישום העורר וחברו הגיעו למקום ברכב מסוג רנו כאשר האחר נהג ברכב והעורר יושב לצידו. בהמשך העורר יצא מהרכב, ניגש לרכב יונדאי, פתח את דלת הרכב ונכנס לרכב. העורר פירק את קופסת הפיזזים שברכב האחר. משהחלו אורות הרכב להבהב יצא העורר מן הרכב וחזר לרכב הרנו תוך שהעורר וחברו עוזבים את המקום. כל זאת סמוך לשעה 19:34. בשעה 19:55 נתפס רכב הרנו כאשר העורר עצמו הוא זה שישב במושב הנהג. לפי כתב האישום השתולל העורר בעת מעצרו וניסה למנוע מהשוטרים לאזוק אותו. ובהמשך, בתחנת המשטרה, היכה העורר את פניו וגופו באמצעות ידיו ולאחר שנאזק - נפל העורר אל הרצפה מיוזמתו הוא וחבט את ראשו ברצפה. ברכב הרנו, לפי כתב האישום, נתפסו שני מכשירי טלפון ניידים, מחשב ושקית שחורה מתחת למושב, כפפות, פלייר ומברג.

3. בית משפט קמא קבע שקיימות ראיות לכאורה שלפיהן העורר הוא אכן זה שנכנס לרכב היונדאי. העורר נתפס בהמשך ברכב הרנו. הוא נצפה נכנס לרכב היונדאי ומתעסק עם מה שהסתבר בהמשך כקופסת הנתיכים של הרכב. בית משפט קמא הוסיף שזיהוי העורר לא התבסס אמנם על מסדר זיהוי אלא על תמונה שהועברה לשוטרי העוקב דרך הטלפון אך הוסף עוד שלא מדובר בראיה היחידה הקושרת את העורר לאירוע ועניין אמינות הזיהוי תתברר בהליך העיקרי. בית משפט קמא גם ציין בנימוקי עמדתו שלפיה קיימות ראיות לכאורה

שבהתקיימותן יורשע העורר בעבירות המיוחסות לו, את שתיקתו של העורר בחקירה והיעדר כל הסבר למעשיו ולכוונותיו.

4. בהודעת ערר מפורטת שהגיש ב"כ העורר, עו"ד עותמאן, כמו גם בטיעון נוסף בעל פה, נטען לפניי ששגה בית משפט קמא בקביעתו שלפיה קיימות ראיות לכאורה. אשר לזיהוי העורר כמי שנכנס לרכב היונדאי, נטען שזיהוי זה מבוסס על מזכרים של השוטרים העוקבים. אך לבד מהקושי שבאי עריכת מסדר זיהוי תקני, קיים גם קושי נטען שלפיו לא ברור מתי נרשמו המזכרים הללו ויש יסוד להניח שהם לא נעשו בזמן אמת ואף לא בפרק זמן קצר לאחר מכן. ממילא נטען שאין ראיות הקושרות בין העורר לבין רכב היונדאי. ועוד נטען שאין ראיה לנזק לרכב היונדאי וממילא כלל לא הוכח שבוצע ניסיון גניבה. ב"כ העורר גם טען, שניתן ללמוד מן העובדה שהעורר נתפס ברכב הרנו כשהוא במושב הנהג, שלא הוא זה שלפי הטענה יצא מרכב הרנו מהמושב שליד הנהג לעבר רכב היונדאי והדברים עולים לכל הפחות כדי חולשה במארג הראיות לכאורה.

5. בחנתי את חומר הראיות שעמד לפני בית משפט קמא והוצג גם לפניי. לאחר בחינה זו, מסקנתי היא שאין מקום להתערב בקביעת בית משפט קמא לעניין קיומן של ראיות לכאורה. בדיון שהתקיים לפניי הוצגו דוחות איכון לעניין נוכחותו של העורר בקרבת מקום האירוע וזאת ביחס למכשיר הטלפון הסלולארי שהוא מחזיק. העורר נתפס כאמור זמן לא רב לאחר מועד האירוע לכאורה, כשהוא ברכב הרנו. זיהוי העורר כזה שיצא מרכב הרנו לעבר רכב היונדאי התבסס על מזכרים של שוטרים שעקבו אחר הרכב וזיהו את העורר כמי שנכנס לרכב היונדאי. הטענות בעניין טיב הזיהוי כמו גם זמן רישום המזכרים, הן טענות כלליות ואין בהן בשלב זה כדי לכרסם בראיות לכאורה כפי טענת ב"כ העורר. כך גם במיוחד משעה שבאותם מזכרים מציינים השוטרים שהם מזיהים את העורר והדבר נעשה גם על יסוד פרטי לבוש ספציפיים. עצם העובדה שלא התגלו סימני פריצה לרכב היונדאי כמו גם נזק למנעול, אין בהם כדי לשמוט את הבסיס תחת הראיות לכאורה בעניין העבירות שבכתב האישום לא רק בשל עצם הנוכחות ברכבו של אדם אחר בלא כל הסבר, אלא גם נוכח קופסת הפיוזים המפורקת כפי שהדבר עולה בין היתר מן התמונות שבחומר החקירה. בעצם העובדה שבחלופי 20 דקות לערך ממועד האירוע נמצא העורר כשהוא יושב דווקא בכסא הנהג - ברכב הרנו - אין משום החלשה של תשתית הראיות לכאורה ביחס למועד האירוע עצמו. זאת לנוכח הזיהוי הלכאורי האמור לעיל; פרק הזמן שחלף; והיעדר כל הסבר של העורר לעניין מעשיו במקום או בקרבת מקום, כמו גם ליתר הנסיבות. על כל האמור לעיל יש גם להוסיף את המשמעות הלכאורית של החפצים שנמצאו ברכב הרנו שבו נתפס גם העורר - הכפפות וכלי הפריצה. המסקנה היא אפוא שקיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר.

6. בכל הקשור לעילת המעצר, מדובר אכן בעבירת רכוש. ב"כ העורר לא טען במפורש להיעדר קיום עילת מעצר בנסיבות אלה והוא התמקד בעיקר בסוגיית חלופת המעצר. כך או כך, העניין שלפנינו הוא אמנם עבירת רכוש לכאורית. אולם גם בעבירה מעין זו קיימת בנסיבות המקרה מסוכנות של העורר (ראו למשל והשוו: בש"פ 4638/13 אדקידק נ' מדינת ישראל (3.7.2013); בש"פ 5322/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2005); בש"פ 2516/13 אזולאי נ' מדינת ישראל (11.4.2013); בש"פ 7014/12 מדינת ישראל נ' מוחמד (11.10.2012)). וממילא אכן השאלה היא שאלת החלופה. לעניין זה בית משפט קמא קבע שאין מנוס מהותרת העורר במעצר עד תום ההליכים. בית משפט קמא קבע ש"מדובר בגנב מקצועי ובאדם שזהו עיסוקו". כך הדבר נוכח עיון בגיליון ההרשעות של העורר המצביע על כך שהוא הורשע בחודש יולי 2013 בעבירה דומה

ונדון לשני עונשי מאסר בפועל מותנים בני הפעלה. ולמרות עונשים אלה בוצעו העבירות לכאורה. כל זאת לצד עבר פלילי רב בעבירות דומות וריצוי עד ליום הזה של 28 חודשי מאסר. על יסוד זה קבע בית משפט קמא שמדובר בחומרת עבירות שאינה מצדיקה הכנת תסקיר או בדיקת חלופה שכן העורר אינו מסיק מסקנות מתקופת המאסר שאותם ריצה עד כה והוא גם לא הורתע מתקופת המאסר המותנה התלויה מעל ראשו.

7. גם ברכיב זה של החלטת בית משפט קמא לא מצאתי מקום להתערב. לעורר אכן עבר מכביד. לחובתו שורה של הרשעות בעבירות רכוש הכוללות פריצה לרכב, גניבת רכב. העורר הורשע גם בתקיפת שוטר; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; סיכון אדם בנתיב תחבורה. הוא ריצה עונשי מאסר בפועל כאמור והיו תלויים ועומדים נגדו עונשי מאסר מותנה. אכן, הרשעתו האחרונה היא ממועד לא רחוק - חודש יולי 2013 וזאת בעבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב. נגזר על העורר מאסר בפועל של ששה חודשים וכן שתי תקופות מאסר מותנה, האחת של שמונה חודשים והאחת של ארבעה חודשים. ולמרות זאת מצויים אנו בעת הזו בבקשת מעצר עד תום ההליכים כמפורט לעיל. לדברים חשיבות, הן לצורך שאלת עילת המעצר שאינה מקרה יחיד וראשון לכאורי של עבירת רכוש אלא מעבר לכך (יצוין שגם העבירות שבכתב האישום דנן אינן רק עבירות רכוש). לדברים חשיבות גם לצורך עניין חלופת המעצר. מצב דברים זה של ביצוע לכאורי של עבירה דומה תוך פרק זמן קצר ותוך שתלויים עונשי מאסר מותנים, הוא אכן מצב דברים של "שור מועד" העולה כדי מסוכנות חמורה ומוכחת שיש בה כדי לייתר צורך בבחינת חלופת מעצר קונקרטית לרבות הזמנת תסקיר של שירות המבחן (וראו בש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010); בש"פ 3453/05 **אברג'ל נ' מדינת ישראל** (16.4.2005)). יש בנסיבות מעין אלה של ביצוע לכאורי של עבירה דומה תוך פרק זמן קצר ותוך שתלויים עונשי מאסר מותנים, כדי קושי במתן אמון בעורר. אמון - שהוא תנאי לכל חלופת מעצר באשר היא (ראו והשוו: בש"פ 1094/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.2.2014)).

8. בשל טעמים אלה, אכן נסיבות המקרה הן כאלו שבהן צדק בית משפט קמא במסקנתו שלפיה אין חלופת מעצר שיכולה לאיין את מסוכנותו של העורר לרבות העדר טעם ותוחלת להזמין תסקיר של שירות המבחן - כפי הבקשה החלופית שעתר לה גם לפני, ב"כ העורר.

9. בשל מכלול טעמים אלה, דין הערר להידחות, וכך אני מורה.

10. **המזכירות** תמציא ההחלטה לצדדים באמצעות הפקסימיליה, כפי הסכמתם, תוך שהמזכירות תוודא קבלתה לידם. חומר החקירה יושב לב"כ המשיבה, עו"ד שרית דרור, באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ה, 13 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.